

Ομιλία για την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Παραλύτου

[Εκκλησία της Κύπρου](#) / [Ι.Μ. Μόρφου](#)

“Και η αρρώστεια, που είναι μεταπτωτικό φαινόμενο, δηλαδή παρουσιάστηκε στον κόσμο μετά την πτώση και έξωση των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, αποτελεί όργανο στα χέρια του Θεού για τη σωτηρία μας. Πολλές φορές λοιπόν η ασθένεια είναι η αναπόδραστη συνέπεια της αμαρτωλής μας ζωής” αναφέρει, μεταξύ άλλων, στην ομιλία του για την Κυριακή του Παραλύτου ο Πανοσολογιότατος Αρχιμανδρίτης της Ιεράς Μητρόπολης Μόρφου. **Διαβάστε αναλυτικά:**

Του Αρχιμανδρίτου Φωτίου Ιωακείμ

Περιερχόμενος ό Κύριος ήμῶν Ἰησοῦς Χριστός τή γῇ τῆς Παλαιστίνης, κηρύττοντας τὸ Εὐαγγέλιο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ θεραπεύοντας «πᾶσαν νόσον ἐν τῷ λαῷ», ἔφθασε καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Προβατικὴ Πύλη τοῦ τείχους τῆς ἁγίας τούτης πόλης. Ἡ πύλη ἐκείνη πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὰ πρόβατα, πού περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πλένονταν πρὶν θυσιαστοῦν στὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Ἡ κολυμβήθρα, πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, εἶχε γύρω τῆς πέντε στοᾶς καὶ

ἐπονομάστηκε Βηθεσθά, ὄνομα ἐβραϊκό, ποὺ στὰ ἑλληνικὰ σημαίνει «οἶκος τοῦ ἐλέους». Πῆρε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο γιατί ἄγγελος Κυρίου κατερχόταν σ’ αὐτὴν κατὰ καιροὺς καὶ ἀνακινοῦσε τὸ νερό της καί, αὐτὸς ποὺ προλάμβανε νὰ ριχθεῖ πρῶτος μέσα στὸ νερό, γινόταν καλὰ ἀπ’ ὅποια ἀρρώστεια κι ἂν ἔπασχε. Ὁ βασιλιάς Ἡρώδης μάλιστα διασκεύασε τὶς πέντε αὐτὲς στοῦς σὲ μαρμάρινες δεξαμενές, ποὺ σώζονται μέχρι καὶ σήμερα. Στὸν χῶρο αὐτὸ κτίσθηκαν ἀργότερα ἐκκλησίες. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔλαβε τὴν ἱαματικὴ αὐτὴ χάρη ἢ κολυμβήθρα, πλῆθος ἀπὸ ποικιλότροπα πάσχοντες ἀσθενεῖς, τυφλοὺς, κουτσούς, παράλυτους κ.ἄ. ἦταν μονίμως συναθροισμένοι ἐκεῖ, καὶ ἀνέμεναν τὴν ἀγγελικὴ κίνηση τῶν ὑδάτων, γιὰ νὰ τύχουν τῆς ποθητῆς θεραπείας.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Κύριός μας, ὁ Καρδιογνώστης καὶ Παντογνώστης, συνάντησε τότε ἓνα ἀσθενή, παράλυτο γιὰ τριανταοκτὼ χρόνια, ποὺ μάταια προσδοκοῦσε τὴν θεραπεία, γιατί δὲν εἶχε ἄνθρωπο δικό του νὰ τὸν ρίξει στὸ νερὸ μὲ τὴν κίνηση τῶν ὑδάτων, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ. Καὶ ὁ Φιλάνθρωπος καὶ Ἐλεήμων Δεσπότης τὸν σπλαγχνίσθηκε καί, κρίνοντας πῶς ἀρκετὸ ἤδη χρόνον εἶχε ταλαιπωρηθεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, τὸν θεράπευσε ἀμέσως μὲ μόνο τὸν παντοδύναμο λόγο Του. Γιὰ νὰ καταστεῖ δὲ πιὸ ἐμφανὲς τὸ θαυμαστὸ τοῦτο σημεῖο, τὸν πρόσταξε νὰ σηκώσει καὶ τὸ κρεβάτι του, ἐπάνω στὸ ὁποῖο γιὰ τόσα πολλὰ χρόνια κειτόταν, καὶ νὰ περιπατήσει, ὑγιὲς πλέον, τὸ ὁποῖο καὶ ἔγινε. Καὶ ὁ Χριστός μας, ποὺ ἔχει ὡς ἔνδυμα τὴν ταπείνωση, ὅπως ὡραία λέγει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καὶ ποὺ δίδασκε ὅχι μόνο μὲ τὰ θεῖα λόγια Του ἀλλὰ καὶ τὸ ἅγιο παράδειγμά Του, μόλις τέλεσε τὸ μέγιστο τοῦτο θαῦμα, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν Τὸν δοξάσει ὁ ὄχλος. Ἔτσι ὁ παράλυτος δὲν γνώρισε τότε ποιὸς ἦταν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Ἰατρός, ποὺ τόσο θαυμαστὰ τὸν θεράπευσε. Ἀργότερα, ὅμως, τὸν συνάντησε ὁ Ἰησοῦς στὸ Ἱερὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ αὐτὸς ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπό Του τὸν εὐεργέτη του, γιὰ νὰ ἀκούσει ὅμως καὶ τὴ θεϊκὴ Του ὑπόδειξη: «Ἴδε, ὑγιὲς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται» (νά, ἔγινες ὑγιὲς· πάψε στὸ ἐξῆς νὰ ἁμαρτάνεις, γιὰ νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ κάτι χειρότερο).

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξιστορούμενα στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοὶ καί, ἂν καὶ φαίνονται ἀπλὰ γεγονότα, περιέχουν ὅμως καὶ προβάλλουν ὑψηλὰ καὶ ψυχοσωτήρια νοήματα. Σημαντικὰ θέματα, ποὺ τίθενται στὸ εὐαγγελικὸ μας ἀνάγνωσμα, εἶναι αὐτὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἀναπόδραστων συνεπειῶν της, καθὼς καὶ αὐτὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴν παραίνεση τοῦ Κυρίου στὸν θεραπευμένο πλέον παράλυτο νὰ μὴν ἁμαρτάνει στὸ ἐξῆς, γιὰ νὰ μὴν πάθει κάτι χειρότερο, πληροφοροῦμαστε ξεκάθαρα ὅτι τὸ αἷτιο τῆς τόσο μακρόχρονης παράλυσης καὶ ταλαιπωρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦταν ἀσφαλέστατα οἱ προσωπικὲς του ἁμαρτίες. Καὶ ἐπὶ σκοποῦ δὲν

ἀνέφερε τὸ Εὐαγγέλιο τὸ εἶδος τῆς ἁμαρτίας (ἢ τῶν ἁμαρτιῶν) του, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι γιὰ κάθε ἁμαρτία, ὅποια κι ἂν εἶναι, ἐπιτρέπει ὁ Κύριος νὰ πάσχει καὶ νὰ ταλαιπωρεῖται ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλός. Ἄν στοχασθοῦμε ὅτι, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ θεραπεύσει τὴν πληγὴ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας τῶν Πρωτοπλάστων, ἀλλὰ ἦταν ἀναγκαία ἡ συγκατάβαση καὶ κατάβαση στὸν κόσμον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πάθος καὶ ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ αἷμα καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ, τότε μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε καθαρὰ πόσο εἶναι τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ λέξη ἁμαρτία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἁμαρτάνω, ποὺ σημαίνει ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀστοχῶ. Διότι, ἀκριβῶς, ἡ ὅποια ἁμαρτία, δηλαδὴ παράβαση τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Λυτρωτῆ μας, συνιστᾷ μία ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ δημιουργίας καὶ ὑπαρξῆς μας, ποὺ εἶναι νὰ καταστοῦμε «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», νὰ γίνουμε δηλαδὴ κατὰ Χάριν θεοί. Ὅλος ὁ πνευματικός μας ἀγώνας μέσα στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὴν προσευχή, τὴν ἄσκηση, τὴ μετοχή στὰ Μυστήρια, ἐκεῖ ἀκριβῶς στοχεύει, πρέπει νὰ στοχεύει: Ὅχι δηλονότι νὰ γίνουμε ἀπλῶς καλοί, ἠθικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ ἀποκαταστήσουμε, πάντοτε μὲ τὴ συνέργεια τῆς Θείας Χάρης, τὴ θεία εἰκόνα, ποὺ λάβαμε μέσα μας μὲ τὴν πλάση, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάπλασή μας στὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος, καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε μὲ πολὺ ἀγώνα καὶ ταπείνωση, νὰ γίνουμε, ὅσο ἐνδέχεται στὴν ἀνθρώπινη φύση, ὅμοιοι μὲ τὸν Θεό! Καὶ ἐπειδὴ ἁμαρτάνοντας, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, σκοτίζουμε τούτῃ τὴ θεία εἰκόνα μέσα μας καὶ λυποῦμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, Αὐτός, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ «ἐλθωμεν εἰς ἑαυτούς», νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ νὰ μετανοήσουμε, ἐπιτρέπει, ὡς ἄλλη ἔκφραση τῆς Πατρικῆς του ἀγάπης καὶ Πρόνοιας γιὰ τὴ σωτηρία μας, νὰ μᾶς βροῦν ἀρρώστειες, θλίψεις, συμφορές, εἴτε ἐμᾶς τοὺς ἰδίους, εἴτε τοὺς συγγενεῖς μας, εἴτε καὶ τὸν τόπο καὶ τὸ ἔθνος μας. «Οὐδὲν ἀπρονόητον», λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅλα, ὅσα μᾶς συμβαίνουν, εἶναι μέσα στὴν Πρόνοια, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Φθάνει ἐμεῖς νὰ «πιάνουμε» τὰ μηνύματα, νὰ ἔχουμε «ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέπειν καὶ ὦτα τοῦ ἀκούειν», ὅπως λέγει ὁ Χριστός μας.

Καὶ ἡ ἀρρώστεια, ποὺ εἶναι μεταπτωτικὸ φαινόμενο, δηλαδὴ παρουσιάστηκε στὸν κόσμον μετὰ τὴν πτῶση καὶ ἔξωση τῶν Πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἀποτελεῖ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Πολλὲς φορὲς λοιπὸν ἡ ἀσθένεια εἶναι ἡ ἀναπόδραστη συνέπεια τῆς ἁμαρτωλῆς μας ζωῆς. Τί ψάλλουμε στὸ ὠραῖο ἐκεῖνο τροπάριο τῆς Παράκλησης στὴν Παναγία μας; «Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή». Ἄλλοτε ὅμως ἡ ἀσθένεια ὀφείλεται σὲ αἷτια καθαρὰ φυσικά, προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία καὶ ἀμέλειά μας. Κι ἄλλοτε, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ δοκιμαστεῖ ὁ ἄνθρωπος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου «ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ», γιὰ νὰ φανεῖ ἡ πίστη καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ

ἀρετή του, καὶ νὰ λάβει ἔτσι λαμπρότερο στεφάνι στὴν οὐράνια βασιλεία. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν σώθηκαν, ἢ ἀκόμη καὶ δὲν ἀγίασαν, μέσω μιᾶς ἐπώδυνης ἀσθένειας; Ἄς θυμηθοῦμε, γιὰ παράδειγμα, τοὺς σύγχρονους μεγάλους Γέροντες καὶ ὁσίους πατέρες, τὸν ὅσιο Νικηφόρο τὸν λεπρό, ἀλλὰ καὶ τὸν ὅσιο Πορφύριο τὸν Καυσοκαλυβίτη, τὸν ὅσιο Παΐσιο τὸν Ἀγιορείτη, Ἰάκωβο τὸν Τσαλίκη καὶ Σωφρόνιο στὸ Ἑσσεξ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ τελειώθηκαν μὲ καρκίνο καὶ ποικίλες ἄλλες μεγάλες ἀσθένειες.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀσφαλῶς στὶς ἀσθένειές μας θὰ προστρέξουμε καὶ στοὺς ἰατροὺς καὶ στὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης. Οὐδέποτε ὅμως, σὲ ὅποια ἀσθένεια καὶ δοκιμασία, νὰ λησμονοῦμε τὸν ἀληθινὸ Ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὁ Ὅποιος γιὰ ὅλα καὶ ὅλους προνοεῖ, ὅπως εἶπαμε, καὶ ζητεῖ μὲ κάθε τρόπο τὴν ψυχικὴ μας θεραπεία, τὴ σωτηρίᾳ τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας. Νὰ ἀγωνιζόμαστε νὰ ζοῦμε καθημερινὰ μὲ μετάνοια καὶ ταπείνωση καὶ ἀγάπη, τηρώντας τὶς ἐντολές τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς μας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὲ τὶς πρεσβεΐες τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν!